

Dibuixa'm un pallaset!

Quasi tres quarts de nou del vespre. Consulta del metge. Surto i a la sala d'espera encara queden pacients per visitar.

Una nena d'uns cinc anys juga amb una pissarra petita. La seva mare, al costat, plegada de braços i amb cara de poca paciència, mira la paret que te davant. Sembla impacient i capficada.

- Dibuixa'm un pallaset! – demana la nena, allargant la pissarra a la mare.

La mare, gairebé sense mirar-la, respon, enfadada:

- Aquesta joguina, és per jugar tu o per què jugui jo? – i, òbviament, no li dibuixa cap pallaset.

Deu estar pensant que es fa tard i vol ploure, que és la vegada número mil que la porta al metge, o que encara ha de fer el sopar. Però no li dibuixa un pallaset, ras, ras, un nas rodó, uns ulls molt oberts, un somriure d'orella a orella, un barret amb una flor. Són dos minuts, potser menys, per fer feliç una nena petita que està esperant el metge a tres quarts de nou del vespre.

Estic a punt d'agafar jo la pissarra i dibuixar-li un pallaset, un tigre, una serp, un equilibrista fent cabrioles, una trompeta, potser un elefant...

Però no li dibuixo res. Miro la cara enfadada de la mare i penso que és tard i vol ploure, que feia temps que no anava al metge, que encara no he fet el sopar ...

I me'n recordo d'un nen que volia que li dibuixessin un xai. Va trobar un aviador, perdut al desert, que li va dibuixar un xai a canvi d'un somriure i una història.

Avui la meva avioneta s'ha estrellat contra l'estupidesa i ara se'm menja la ràbia.